

O mafii... s Mafiánem?

Potkal jsem kamarádka. Pozdravil jsem ji a ona mi odpověděla: „Ahoj Mafiáne!“ To mne překvapilo. Zeptal jsem se jí, proč mi tak říká. Prý, že je to moje přezdívka. Mám si toho vážit. Přezdívku má jen ten, kdo něco znamená. A názorně mi to ilustrovala příklady „celebrit“.

Nebudu prozrazovat, kdo je Loutkář, Elektrikář nebo Popleta. Asi je znáte. Loutkář „vodí“ jednoho významného politika. Elektrikář pracuje pro významnou energetickou skupinu. A Popleta? Ten je prý dokonce z mého oboru. Jako partner velké právnícké firmy používá sofistikované modely práce s klienty, zejména při fakturaci. Co se týče vlastní práce, někdy se do toho ale zamotá. Prostě Popleta...

Já prý mám přezdívku Mafián proto, že „dovedu věci zařídít.“ To mi spadl kámen ze srdce. Jsem na tom vlastně dobře. Co čekáte od advokáta? Že věc vyřídí nebo že se do ní zamotá?

Má přidrzlá kamarádka mě nicméně přiměla zamyslet se nad tím, jestli náhodou skutečně nejsem mafián. Neměl bych být sám sobě podezřelý, když se to o mně říká? Je možné, že by vyrostl mafián právě ze mne, který v mládí hitl Chobotnici a držel palce Cattanimu?

Pravda, při sledování filmů se divák ztotožňuje s hlavním hrdinou, a to zpravidla o to více, oč více se mu líbí hlavní hrdinka (přiznávám, že se mi v Chobotnici adolescentně líbila Barba-

ra De Rossi). Určitě se ve mně ale později něco porouchalo. Jako dospělého mě už najednou vůbec nebavilo sledovat českou verzi „Akce čisté ruce“. Nedokázal jsem se ztotožnit s hlavním hrdinou. A mám podezření, že to nebylo jen proto, že příběh postrádal sexy-hrdinku. A jako advokát si dokonce poslední dobou kladu znepokojivé otázky typu: Má policie právo jít po krku premiérovi a položit vládu bez pádných důkazů? Má na to právo, i kdyby se nakonec ukázalo, že hlavní subreta je prodejná holka?

O mafiích dnes mluví kde kdo a označuje za ně kde co. Zkoumal jsem, proč to tak je a učinil jsem jeden zajímavý závěr. Než se s vámi o něj podělím, mějte se mnou ale trochu trpělivosti. Znáte Platónův příběh o Jeskyni stínů?

Existuje jeskyně. Její prostor je rozdělen na tři sektory. V prvním sektoru žijí čtyři lidé v okovech. Budu jim říkat otroci. Jsou spoutáni a vidí jen na skalní stěnu před sebou. Ve druhém sektoru za nimi procházejí svobodní lidé a nosí různé předměty. Ve třetím sektoru, za svobodnými lidmi, hoří veliký oheň. Ten vrhá stíny osob a předmětů na skalní stěnu v prvním sektoru. Otroci vidí jen to, co se před nimi promítá. Považují to za skutečnost. Nic jiného neznají. Znají jen svět stínů.

Jednoho dne propustí jednoho z otroků. Sejmou mu okovy. On se poprvé v životě otočí a oslepní jej světlo ohně. Klopýtá přes druhý a třetí sektor, až dojde k východu z jeskyně. A teď, když jeho oči přivyknou světlu, vyjde z jeskyně. Vidí slunce a celý ten nádherný, barevný svět. Cítí vůni květin. Slyší zpěv ptáků. Nejprve tomu nevěří. Pak pochopí, že skutečnost je úplně jiná než šedivé stíny na skalní stěně. Běží zpět ke zbývajícím otrokům. Nadšeně jim vypráví o svém objevu. Co myslíte? Uvěří mu? Nebo ho budou považovat za blázna?

Asi vás neohromím myšlenkou, že stejně jako oheň v jeskyni promítal zkreslené obrazy stínů na skalní stěnu před otroky, promítají nám dnes politici přes média své pečlivě vyráběné vize. Vytvářejí vox populi. A když se dívám z okna své kanceláře na staleté náhrobky na Starém židovském hřbitově, napadá mne, že podobné projekce probíhaly už v dobách, kdy ještě žili ti, kdo zde leží. Židé zprvu jako jediní mohli půjčovat peníze. Půjčovali je obchodníkům i králům. Spravovali dluhy, vedli o nich záznamy a drželi dlužní úpisy. A vždy, když se někdo mocný chtěl zbavit dluhů, promítl divákům obraz

ošklivého žida, vyvolal pogrom a spálil dlužní úpisy. Poněkud drsné oddlužení.

Ale teď už konečně k tomu, proč jsou dnes média plná mafií. Proč se vytvářejí obrazy advokátní, justiční, exekutorské a insolvenční mafie?

Politici zaměřují své vize na nejsilnější cílovou skupinu. Ze statistik plyne, že je u nás už více dlužníků než věřitelů. Co tedy budou promítat voličům na skalní stěnu? Logicky něco, co se líbí dlužníkům. Ostatně podobnost dlužníků s otroky není čistě náhodná. Dluh je historicky spjat s otroctvím. Již v Mezopotámii byla většina otroků z důvodu dluhů.

Advokát podává žalobu na zaplacení dluhu. Soud odsuzuje dlužníka k zaplacení dluhu. Exekutor vymáhá dluh. A když je dluhů moc, rozrazí se dveře a přijde insolvenční správce. A to se dlužníkům nelíbí! A tak nám dnes politici přes média promítají místo obrazu ošklivého žida obrazy ošklivého advokáta, soudce, exekutora a insolvenčního správce. My s těmi právníky – mafiány zatočíme! Hodíme je lvům! Ať většinový volič – dlužník vidí, že bojujeme za něj! A ještě se pobaví.

Malý test pozornosti. Proč u nás nemáme notářskou mafii? Notáři jsou přece také právníci. Také pracují s dluhy. Tak proč? Nevíte? Zde jen důkazem opaku potvrdím svůj závěr. Je to proto, že notáři pracují s dluhy zemědělců. A mrtví už volit nemohou.

Jako advokát jsem ve vedení advokátní komory. Jako insolvenční správce jsem ve vedení asociace správců. Nějakou dobu jsem byl soudce. Tři oškliví právníci v jednom těle. A ještě mám útes Yula Brynnera. Lidé si mě dobře pamatují. Něco mi říká, že jsem jak stvořený pro boj se lvy v aréně.

Tak jsem nebo nejsem Mafián? Existuje advokátní, justiční, exekutorská a insolvenční mafie? Co myslíte?

Máte rádi Stinadla? Sedáváte často v jeskyni před skalní stěnou? Nebo jste raději na čerstvém vzduchu? ●

JUDr. Michal Žižlavský,
advokát a insolvenční správce
ŽIŽLAVSKÝ, advokátní kancelář s.r.o.

ZIZLAVSKY
Advokátní kancelář - Insolvenční správce